

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci věci žalobkyně: **SLOT Group, a.s.**, IČ: 627 41 560, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2016, č. j. 9 Af 47/2013 – 100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2013, č. j. S-MHMP 690669/2013, kterým byl v rozhodné části potvrzen platební výměr ze dne 25. 4. 2013, č. j. P 10-046991/2013, jímž Úřad Městské části Praha 10, Odbor ekonomický (dále též „správce poplatku“) žalobkyni vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „JTHZ“) z důvodu provozování 23 kusů technických herních zařízení na území Městské části Praha 10 v období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010 ve výši 108.154 Kč s tím, že z vyměřené částky zbývá uhradit 66.560 Kč.

[2] Žalobkyně v žalobě zpochybňovala dopad poplatkové povinnosti za JTHZ zavedené obecně závaznou vyhláškou č. 9/2010 Sb., hlavního města Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále též „vyhláška“),

jelikož podle § 3 odst. 1 této vyhlášky poplatková povinnost „vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného podle jiného právního předpisu do provozu“. Z toho žalobkyně dovozovala, že na základě vyhlášky lze zpoplatnit místním poplatkem pouze JTHZ, která byla uvedena do provozu po účinnosti vyhlášky, tj. po 16. 6. 2010. Pouze dvě JTHZ provozovaná žalobkyní měla být přitom uvedena do provozu po účinnosti vyhlášky.

[3] Městský soud tomuto argumentu nepřisvědčil. Konstatoval, že § 3 odst. 1 vyhlášky je třeba rozumět tak, že vznik poplatkové povinnosti váže na den uvedení povoleného zařízení do provozu bez ohledu na to, zda se tak již stalo či stane. Vyhláška se tak neomezuje jen na JTHZ nově uvedená do provozu, ale vztahuje se na všechna JTHZ povolená a uvedená do provozu před i po účinnosti vyhlášky. S ohledem na ústavní princip zákazu retroaktivity však připadá aplikace vyhlášky na JTHZ povolená a uvedená do provozu před její účinnosti v úvahu nejdříve ode dne její účinnosti, tj. od 1. 7. 2010. Jedná se tak o nepravou retroaktivitu, která je podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu obecně přípustná.

[4] Městský soud dále poukázal na přechodné ustanovení § 7 vyhlášky, podle kterého je poplatník povinen ve lhůtě 15 dnů od nabytí účinnosti vyhlášky ohlásit správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky, neboť podle § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, obec v obecně závazné vyhlášce upraví podrobnosti vybírání místní poplatků, zejména „ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti“. Z toho plyne úzká souvislost této „ohlašovací povinnosti poplatníka“ se vznikem a zánikem poplatkové povinnosti upravené v § 4 vyhlášky, kde se poplatníkovi ukládá ve zde uvedených lhůtách ohlašovací povinnost splnit v souvislosti se skutečnostmi, které mají za následek vznik/zánik povinnosti platit poplatek, či mají vliv na poplatkovou povinnost. Ustanovení § 7 vyhlášky by bylo nadbytečné, pokud by nemělo mít dopad na poplatkovou povinnost stran zařízení povolených a uvedených do provozu před účinností vyhlášky.

[5] Městský soud uzavřel, že citovaná ustanovení vyhlášky nejsou nesrozumitelná, neurčitá či nepředvídatelná a nevedou při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu. Jiný než předestřený výklad nezohledňuje smysl a účel normy a jeví se spíše formalistický, vystavěný na nesprávných premisách a obtížně obhajitelný.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[7] Stěžovatelka předně namítá nesprávné posouzení právní otázky dopadu vyhlášky na JTHZ uvedená do provozu před její účinností. V případě místních poplatků nevzniká poplatková povinnost přímo ze zákona, ale musí být stanovena obecně závaznou vyhláškou. Vznik poplatkové povinnosti může být vázán na různé skutečnosti, přičemž musí být určen jasně. Nelze argumentovat obsahem § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, který je pouze zákonným zmocněním pro obce k vydávání vyhlášky pro účely zavedení poplatkové povinnosti. Jelikož k vyhlášce neexistuje důvodová zpráva, nelze dovozovat její účel, jak to učinil městský soud. Vyhláška nestanoví ani nový způsob právní kvalifikace skutečností nastalých před její účinností ani modifikaci jejich právních následků, a nemůže se tak jednat ani pojmově o nepravou retroaktivitu. Nelze dále souhlasit s tím, že by podmínku budoucího následku upravoval § 7

pokračování

vyhlášky, podle kterého je poplatník povinen do 15 dnů od účinnosti vyhlášky ohlásit již provozované JTHZ. Z tohoto ustanovení plyne pouze ohlašovací povinnost za účelem dodatečné evidence a informovanosti správce daně o přesném počtu povolených a provozovaných JTHZ.

[8] Pokud by racionální zákonodárce zamýšlel stanovit poplatkovou povinnost i vůči JTHZ již uvedeným do provozu, postupoval by jednoznačně. Pokud je povinnost ukládaná adresátovi právní normy formulována neurčitě, nesrozumitelně či nepředvídatelně, musí jít negativní následky této právní úpravy k tíži správního orgánu, a nikoliv adresáta. Výklad vzniku poplatkové povinnosti podle vyhlášky zastávaný správními orgány je tak v rozporu se zásadou právní jistoty a také zásadou v pochybnostech mírněji, podle které je v případě existence více výkladů veřejnoprávní normy třeba volit ten, který nejméně zasahuje do dotčeného základního práva či svobody. Jelikož městský soud k výkladu svědčícímu stěžovatelce nepřihlédl, porušil zásadu *in dubio mitius*.

[9] Stěžovatelka namítá také nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud se podle stěžovatelky nevypořádal se závěry vyjádřenými v dřívějším rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 Af 56/2012 - 89, v němž městský soud zaujal k posuzované otázce opačné stanovisko. Nedostatky odůvodnění stěžovatelka spatřuje také ve vypořádání zásady *in dubio mitius*, jejíž využití měl městský soud stroze odmítnout.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že stěžovatelka nesprávně vychází při svých úvahách ze znění zákona o místních poplatcích účinného od 1. 1. 2011, ačkoliv pro posuzovanou věc je relevantní znění účinné do 31. 12. 2010. Podle § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2010 obec poplatky zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví „*podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků*“. Podle § 7 vyhlášky má poplatník povinnost ohlásit správci poplatku provozování JTHZ povoleného před účinností vyhlášky. Z toho je zřejmá úzká souvislost ohlašovací povinnosti a vzniku a zániku poplatkové povinnosti.

[11] Formulace v § 3 odst. 1 vyhlášky, podle níž poplatková povinnost vzniká dnem uvedení JTHZ do provozu, reaguje na skutečnost, že některá JTHZ již v provozu jsou. Toto ustanovení nijak nespecifikuje, že poplatková povinnost má vzniknout jen u JTHZ, která budou uvedena do provozu po nabytí účinnosti vyhlášky, tedy v budoucnu, a naopak ani neuvádí, že poplatková povinnost má vzniknout pouze u těch JTHZ, která byla již uvedena do provozu před nabytím účinnosti vyhlášky, tedy v minulosti. Za využití argumentu racionálního zákonodárce lze dospět k jednoznačnému závěru, že poplatková povinnost se vztahuje na všechna JTHZ, a to jak ta, která již v provozu jsou, tak ta, která do provozu budou teprve uvedena. To odpovídá skutečnosti, že § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2010 stanovil, že „*poplatku za provozovaný brací přístroj nebo zařízení, podléhá každý povolený brací přístroj nebo zařízení*“. Vznik poplatkové povinnosti proto nemůže záviset výlučně na uvedení příslušného JTHZ do provozu za účinnosti vyhlášky.

[12] Žalovaný odmítá námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, jelikož městský soud se rozsudkem ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 Af 56/2012 - 89, výslovně zabýval, přičemž vyjádřil nesouhlas s jeho závěry a pokračoval vlastním posouzením předmětné otázky. Výklad přijatý 6. senátem městského soudu považuje žalovaný za ojedinělý a překonaný, který nemůže zakládat důvod pro aplikování zásady *in dubio mitius*.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že se městský soud nevypořádal s rozsudkem městského soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 Af 56/2012 - 89, a aplikací zásady *in dubio mitius*. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí městského soudu.

[16] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle judikatury Nejvyššího správního soudu považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek městského soudu s ohledem na tyto zásady nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud v napadeném rozsudku shledal, že si je vědom právního posouzení námitky vzniku poplatkové povinnosti 6. senátem městského soudu ve věci sp. zn. 6 Af 56/2012, nicméně dospěl k odlišným závěrům, které jsou dále v rozsudku podrobně odůvodněny. Odůvodnění rozsudku městského soudu rovněž nevykazuje nedostatky ve vztahu k posouzení námitky *in dubio mitius*. Použití zásady *in dubio mitius* závisí na tom, zda soud při posouzení věci dospěje k závěru, že existuje více srovnatelně přesvědčivých výkladů právní normy, přičemž jeden z nich svědčí soukromému subjektu. V posuzovaném případě tomu tak nebylo, jelikož výklad vzniku poplatkové povinnosti v § 3 odst. 1 vyhlášky zastávaný stěžovatelkou a 6. senátem ve věci sp. zn. 6 Af 56/2012 podle městského soudu nezohledňoval smysl a účel vyhlášky. V tomto ohledu je odůvodnění napadeného rozsudku dostatečné.

[18] Nejvyšší správní soud se proto zabýval právní otázkou předestřenu v kasační stížnosti, tj. zda poplatková povinnost stanovená vyhláškou dopadala také na JTHZ uvedená do provozu před účinností vyhlášky.

[19] Vznik a zánik poplatkové povinnosti stanoví § 3 vyhlášky. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky: „Poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výběrního bracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu“. Stěžovatelka namítá, že z citovaného ustanovení lze dovozovat dopad poplatkové povinnosti pouze na JTHZ

pokračování

uvedená do provozu po účinnosti vyhlášky, jelikož nestanoví nový způsob právní kvalifikace skutečností nastalých před její účinností ani modifikaci jejich právních následků.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že vymezení vzniku poplatkové povinnosti v § 3 odst. 1 vyhlášky lze na základě jazykového výkladu tohoto ustanovení rozumět dvěma způsoby. Prvním, ke kterému se v napadeném rozsudku přiklonil městský soud, je ten, podle něhož poplatková povinnost vzniká u všech JTHZ uvedených do provozu včetně těch, která byla uvedena do provozu před účinností vyhlášky. Druhý výklad, který zastává stěžovatelka, váže vznik poplatkové povinnosti pouze na JTHZ uvedená do provozu po účinnosti vyhlášky.

[21] Výklad provedený městským soudem by mohl vést ve svém důsledku k pravé retroaktivitě, jelikož citované ustanovení váže vznik poplatkové povinnosti na den uvedení JTHZ do provozu, což by v případě již provozovaných JTHZ mohlo znamenat vznik právního vztahu a z něj plynoucích nároků za dobu před účinností vyhlášky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95). Možnost podrobit místnímu poplatku také JTHZ byla přitom do zákona o místních poplatcích zavedena zákonem č. 183/2010 Sb., s účinností od 16. 6. 2010 a z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že existenci poplatkové povinnosti za JTHZ nelze zpětně dovozovat na dobu před účinností této novely (viz např. rozsudek ze dne 28. 3. 2014, č. j. 4 As 17/2014 - 20, ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 2/2014 - 48, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 62/2014 - 31, nebo v rozsudku č. j. 5 Afs 80/2013 - 32). Takový důsledek tohoto způsobu výkladu by bylo třeba odmítnout. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud shledal, že ze samotného jazykového výkladu § 3 odst. 1 vyhlášky by tudíž bylo možné dovozovat vznik poplatkové povinnosti pouze u JTHZ uvedených do provozu od její účinnosti. Ovšem k takovému neakceptovatelnému důsledku vztažení poplatkové povinnosti na JTHZ uvedené do provozu před účinností vyhlášky ve skutečnosti nedochází, jak bude vysvětleno níže.

[22] Při výkladu právních předpisů však nelze vždy setrvat pouze u jejich jazykového výkladu. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, soud při výkladu zákonných ustanovení musí přihlížet také k jejich účelu, systematické nebo principům ústavně konformního výkladu: „*Soud přitom není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případech, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.*“

[23] Z uvedených závěrů je nutné vycházet také v posuzovaném případě. Účelem vyhlášky je totiž zjevně zpoplatnění všech JTHZ provozovaných v době vstupu vyhlášky v účinnost. To vyplývá v první řadě z přechodného ustanovení § 7 vyhlášky, které stanoví povinnost poplatníka „*ohlásit do 15 dnů od účinnosti vyhlášky správci poplatku provozování výběrního bracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky*“. Ačkoliv samotné splnění ohlašovací nezakládá vznik poplatkové povinnosti, účelem ohlášení je přiznání k poplatkové povinnosti, tj. oznámení jejího vzniku správci poplatku za účelem stanovení její výše. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatelky, že ohlašovací povinnost plní ve vztahu ke správci poplatku pouze funkci informační či evidenční. Pokud by poplatková povinnost na provozovaná zařízení neměla dopadat, § 7 vyhlášky by postrádal smysl. Nelze také přehlédnout, že § 7 hovoří o ohlašovací povinnosti „poplatníka“, což dále dokládá úmysl podrobit provozované JTHZ poplatkové povinnosti. Zároveň toto přechodné ustanovení popírá možnost pravé retroaktivity vyhlášky, neboť je zřejmé, že JTHZ uvedená do provozu před účinností vyhlášky budou ohlášena a zpoplatněna až v období (a za období) po nabytí účinnosti vyhlášky.

[24] Výklad vyhlášky, podle něhož poplatková povinnost nedopadá na JTHZ provozovaná před účinností vyhlášky, by byl dále proti smyslu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, poukázal na to, že smyslem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení není jen příjem veřejného rozpočtu, ale také regulace společensky škodlivého jevu: „*Ačkoli lze přisvědčit stěžovateli, že u místních poplatků hraje fiskální otázka důležitou roli, jejich stanovením může docházet též k regulaci určitých aktivit. Typickým příkladem je třeba poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst [srov. § 1 písm. f) zákona o místních poplatcích], jehož cílem je právě omezit frekvenci vjezdu motorových vozidel do určitých míst, pokud obec považuje za vhodné a nezbytné vjezd do těchto míst regulovat. To stejné platí o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Stanovením poplatku, který se i dle stěžovatele výši vymyká jiným místním poplatkům, se obec nejenom snaží získat příjmy do rozpočtu, ale nespornou funkcí tohoto poplatku je i snaha o regulaci těchto přístrojů, včetně možného snížení jejich počtu v dané obci. Normativní zakotvení daného poplatku totiž reflektuje negativní dopady spojené s provozem těchto přístrojů (především chorobné gamblerství) a v žádném případě ho nelze považovat pouze za zdroj obecních příjmů, protože - podobně jako poplatek za psa či poplatek za užívání veřejného prostranství - v sobě nese očekávání vynaložených příjmů obcí či strpění některých negativních jevů na území obce. Neboli, jak uvedl krajský soud ve svém odůvodnění, upoplatku za provozovaný výherní hrací přístroj lze toto protiplnění spatřovat v toleranci zařízení sloužících k provozování loterií nebo jiných podobných her.*“

[25] Osvobození provozovaných JTHZ od poplatkové povinnosti by v posuzovaném případě znamenalo podstatné omezení regulační funkce vyhlášky. To dokládá skutečnost, že jen v případě stěžovatelky byla z 23 JTHZ, která byla předmětem napadeného platebního výměru, pouze 2 uvedena do provozu po účinnosti vyhlášky. Zákon o místních poplatcích sice obcím umožňuje místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ nevybírat nebo od něj poskytnout osvobození (srov. § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích), ale v případě, kdy obec tento poplatek zavedla, nelze racionálně dovozovat poskytnutí osvobození v tak širokém rozsahu, bez jakéhokoliv odůvodnění a aniž by to bylo výslovně v textu vyhlášky uvedeno. Kromě oslabení regulační funkce poplatku by došlo také k vytvoření nerovných podmínek pro subjekty, které již v územní působnosti vyhlášky zařízení provozují, a subjekty, které mají zájem zařízení teprve zřídit.

[26] Zjištění účelu vyhlášky nikterak nebrání skutečnost, že k vyhlášce neexistuje důvodová zpráva, jak namítá stěžovatelka. Účel vyhlášky je s ohledem na výše uvedené zřejmý z celého jejího kontextu a obsahu. Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře též Ústavní soud, když konstatoval, že „*každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem*“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99). Neurčitost některého ustanovení právního předpisu je přitom nutné považovat za rozpornou s požadavkem právní jistoty a právního státu podle konstantní judikatury Ústavního soudu „*toliko tehdy, jestliže intenzita této neurčitosti vylučuje možnost stanovení jeho normativního obsahu pomocí obvyklých interpretačních postupů*“ (viz např. nálezy ze dne 7. 6. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 4/95, ze dne 2. 7. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 2/97, nebo ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 24/07). Také Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, a ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155, dovodil, že ne každá interpretační nejasnost povede k výkladu výhodnému pro soukromou osobu; bude tomu tak pouze tehdy, budou-li proti sobě stát srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy.

[27] Ačkoliv výkladu stěžovatelky v posuzovaném případě do jisté míry nasvědčuje gramatický výklad izolovaného ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky, na základě systematického a teleologického výkladu Nejvyšší správní soud dospěl v souladu s městským soudem k závěru, že poplatková povinnost se vztahuje i na JTHZ provozovaná před účinností vyhlášky, ovšem

pokračování

pouze za období od účinnosti vyhlášky. Gramatický výklad § 3 odst. 1 vyhlášky závisí na izolovaném výkladu tohoto ustanovení a s ohledem na celkový kontext vyhlášky jej nelze považovat za srovnatelně přesvědčivý s předestřeným výkladem systematickým a teleologickým. Ani z pohledu Nejvyššího správního soudu proto nebyly naplněny podmínky pro uplatnění zásady *in dubio mitius*. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že podrobení JTHZ provozovaných před účinností vyhlášky poplatkové povinnosti počínaje s účinností vyhlášky představuje přípustnou nepravou retroaktivitu, což Nejvyšší správní soud v obdobných případech vyslovil v rozsudcích ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Afs 60/2013 - 126, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 125/2013 - 102.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty druhé jako nedůvodnou zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, Nejvyšší správní soud připomíná, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu správní orgán vystupující jako účastník soudního řízení v oboru své působnosti nemá zpravidla právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zastoupení advokátem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu z 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, N 167/51 SbNU 65, a z 24. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1087/09, N 243/55 SbNU 349). Náhrada nákladů řízení se žalovanému proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu